

"ความจริงผมคิดว่าผู้วิเศษควรจะได้ครองโลกนี้นะ
ทำไมนะเธอ
ก็เพราะเราเหนือกว่าและเหมาะสมนะสิ"

-ศาสตราจารย์หลุยส์ บลินเชท-

บทที่ 1 ริชาร์ด

มันเป็นฝันที่ยาวนานที่สุดในชีวิตของริชาร์ด ดวงตาสีน้ำเงินมองออกไปนอกหน้าต่างรถ เด็กชายวัยหกปีตั้งใจจะนับต้นไม้ข้างทางเพื่อแก้ความเบื่อหน่าย แต่น้ำฝนทำให้ลำบากกว่าที่ควรเป็น

"นั่นหมาเหรอะ" ริชาร์ดถาม ไม่ได้หันไปมองผู้ขับ "หรือว่าวู้"

"แม่ไม่วู้จ๊ะ" ผู้ขับรถตอบ เธอเป็นผู้หญิงตัวพอม หน้าตาสวย ตาสีน้ำตาลเข้มเช่นเดียวกับผมที่ถักเป็นเปียเดียว

ริชาร์ดเงยบ

มาช้าเหลือบมองลูกชายแวบหนึ่ง เธอชะลอรถลงแต่ก็ยังถือว่าเร็วเมื่อเทียบกับความเร็วปกติในการใช้ถนน

"ลูกอยากฟังเพลงไหม" เธอถาม พยายามยิ้ม เมื่อริชาร์ดหันกลับมา มองตอบ เขาพยักหน้านิดๆ เธอเลยเอื้อมมือไปเปิดวิทยุ แต่โซคร้ายที่เป็นช่วงข่าว

'...สถานการณ์ล่าสุดของเหตุฆาตกรรมทำนุฉนิสมาชิกโรเจอร์ นักสืบมาร์ตินเนสผู้รับผิดชอบคดีได้ออกมาเปิดเผยว่าทีมเก็บหลักฐานพบเลือดของผู้ต้องสงสัยในที่เกิดเหตุซึ่งกำลังอยู่ในขั้นตอนการตรวจสอบ อย่างไรก็ตาม

เจ้าหน้าที่ตำรวจเชื่อว่าเหตุการณ์นี้อาจเป็นฝีมือของพวกฟิสิกซ์เนื่องจากท่าน วุฒิสมาชิกได้ทำการตกลงลงนามในสัญญา...'

มาซาปีตวิฑู

ริชาร์ดคิดว่ามือของแม่เขากระตุก

"ยังเจ็บอยู่หรือฮะ" เด็กชายถาม น้ำเสียงเป็นกังวล แม่มาหาเขา ตอนบ่ายในสภาพแขนเปื้อนเลือด เธอไม่พูดอะไร ไม่ยอมบอกว่าเกิดอะไรขึ้น บอกแค่ให้รีบเก็บของขณะที่เธอให้เด็กรีบใช้ทำแผลและหยาาแก้ปวด

"โอ้" มาซารีบชักมือกลับมาจับพวงมาลัย ความจริงแผลใต้แขนลึบยาว นั้นไม่ได้ทำให้เธอเจ็บมาหลายชั่วโมงแล้ว แต่รู้สึกปวดแปลบขึ้นมาเมื่อได้ยิน คำพูดของนักข่าวและลูกชาย "ไม่หรอก ไม่ต้องห่วง"

ริชาร์ดไม่รู้ว่แม่โกหก เขามองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง "เรากำลัง ไปไหนฮะ"

มาซาก็ตรึมฝีปากล่าง "เรากำลังจะไปคฤหาสน์เรเวนวู้ดจ๊ะ"

ครั้งนี้เด็กชายทำตาโต "ไหนแม่บอกว่าเราจะไปที่นั่นเดือนหน้าฮะ"

ความรู้สึกผิดรากับพองในท้องของมาซาทันทีพร้อมๆ กับที่ความเศร้า แสบทำอกเธอระเบิด

"แม่ขอโทษ" เธอว่า "ขอโทษจริงๆ แต่แผนเปลี่ยนแล้ว เราต้องไปที่นั่น ตอนนี้"

ถึงใช้คำว่าเรา แต่ในความเป็นจริงเธอแค่ไปส่ง มีแคร์ริชาร์ดที่ต้องอยู่ที่นั่น

"ทำไมผมไปกับแม่ไม่ได้ละ" ริชาร์ดโอดครวญ

มาซาอยากจะร้องไห้ "เพราะแม่รักลูก"

"ผมก็รักแม่" เด็กชายขมวดคิ้ว "แต่ผมไม่เข้าใจ ทำไมเราอยู่ด้วยกัน ไม่ได้"

"สักวันลูกจะเข้าใจ" เธอเปลี่ยนเรื่อง "ทำไมลูกไม่เอาของขวัญที่แม่ ให้มาลองอ่านดูละ นิทานเรื่องนี้คุณยายของลูกชอบเล่าให้แม่ฟังสมัยเด็ก"

ริชาร์ดไม่พอใจที่อีกฝ่ายไม่อธิบายอะไรให้ชัดเจน แต่เขาเลือกที่จะเงียบ

10 ฟื้นคืนชีพกับสัปดาหฺ์ผู้วิเศษ

และกั้มหยิบดูกระดาษที่ตรงเท่า้ เปิดเอาหนังสือเล่มหนึ่งออกมา บนหน้าปกสีน้ำเงินเคลือบมันวาวเขียนว่า 'นิทานเมอร์ลินฉบับสมบูรณ์'

เด็กชายเปิดหน้าที้อ่านค้างไว้

"ลูกอ่านถึงเรื่องอะไรแล้ว" มาซาชวนคุยหลังเจียบไปครูหนึ่ง

ลูกชายตอบว่าหินเบลหรือค

มาซาอึ้ม "รู้ใหม่ว่าเบลหรือคแปลว่าอะไร"

"ไม่ฮะ" ริชาร์ดตอบ "ผมไม่รู้"

"เบลคือสีฟ้าหรือสีน้ำเงิน หรือคก็คือหิน มันแปลว่าหินสีน้ำเงินจะเป็นหนึ่งในตอนที่แม่ชอบ" เธอหันมามองลูก ดวงตาสองสีสลับกัน "สีน้ำเงินเข้มสวยงามอย่างดวงตาของคุณ"

ริชาร์ดรู้สึกเขิน

"แล้วมันเอาไว้ทำอะไรฮะ"

"ถ้าแม่บอกก็ไม้สนุกนะสิ ลูกต้องอ่านเองจึ้ ถ้าอ่านแล้วก็บอกแม่ด้วยว่าลูกชอบเหมือนแม่ใหม่"

"แม่ชอบอะไรผมก็ชอบทั้งนั้น"

"โอ้ ลูกชายที่น่ารัก"

หากสังเกตจะเห็นปลายหูของริชาร์ดแดง

"สโตนเฮนจ์คืออะไรฮะ" ริชาร์ดถามหลังอ่านไปได้สักพัก ในหนังสือขึ้นต้นตอนนี่ว่า

...เล่ากันว่าเมอร์ลินเป็นพ่อมดที่มีนิสัยขี้อ้อนมากที่สุดคนหนึ่ง เขา มักจะหาสิ่งใหม่ๆ ทำ แต่เมื่อทำไ้ไม่นานก็จะเบื่อแล้วหาสิ่งใหม่อื่น ๆ ต่อไป เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่เขาเรียงสโตนเฮนจ์จนเกือบเสร็จ...

"แท่งหินขนาดใหญ่เรียงกันอยู่ทางใต้ของอังกฤษ เป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคกลาง"

"สิ่งมหัศจรรย์ของโลกคืออะไรคะ"

"ก็คือสิ่งก่อสร้างที่สร้างได้ยากมาก จนแทบไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นฝีมือของมนุษย์เพียงอย่างเดียวโดยไม่มี핀ค้อย่างเราช่วยสร้าง"

"มนุษย์มีปัญญาทำแบบนั้นได้ด้วย?" ริชาร์ดประหลาดใจ

มาช่ายิ้ม "ได้สิ มนุษย์นะเก่งอย่างคาดไม่ถึงเลยนะ"

ริชาร์ดทำหน้าไม่เชื่อ

"ไม่เชื่อไม่เป็นไร แต่จำคำแม่ไว้นะ อย่าดูถูกมนุษย์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม"

ริชาร์ดพยักหน้าเชื่อฟังก่อนเปลี่ยนเรื่อง "วันหนึ่งเราจะไปดูลิตอนเฮนจ์ด้วยกันได้ไหม"

"แน่นอน!" มาช่ารีบตอบ

"แม่ลัญญาแล้วนะ"

"แน่นอน" เธอย้ำอีกครั้ง ครึ่งชั่วโมงต่อมารถพวกเขาถึงทะเลตรงหน้าประตูรั้วสีน้ำเงินขนาดใหญ่ ป้ายตรงกำแพงเขียนว่า 'สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เรเวนวู้ด'

เวลานั้นเธอต้องต่อสู้กับความกลัวอย่างหนักหน่วง ใจอยากใส่เกียร์ถอยหลังแล้วตะโกนสุดเสียงว่า 'ไม่แล้ว ฉันจะพาลูกชายไปอยู่ด้วย' ทว่าร่างกายไม่ทำตาม มือที่จับพวงมาลัยขึ้นเหงื่อ เธอก็ดริมฝีปากแรงจนเลือดซึม เมื่อริชาร์ดส่งเสียงเรียกจึงได้เหยียบคันเร่ง ขับไปตามทางยาวที่จะนำไปสู่อาคารของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ถึงได้ชื่อว่าเป็นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า แต่ความจริงผู้อาศัยแถบนี้รวมถึงผู้ที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าต่างก็พากันเรียกว่าคฤหาสน์เรเวนวู้ด ส่วนหนึ่งเป็นเพราะลักษณะของอาคาร อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะเดิมผู้เฒ่าเรเวนวู้ดที่หายสาบสูญตั้งชื่อว่าเป็น

ชายผู้หนึ่งยืนรออยู่ตรงหน้าประตู เขาสวมชุดสีดำแบบพ่อบ้าน

มาช่าพูดบางอย่างที่ริชาร์ดไม่สนใจฟัง พ่อบ้านเปิดประตู ยกกระเป๋า นำเข้าไปด้านใน ภาพแรกที่เขาเห็นหลังประตูคือทางเดินที่แยกออกหลายทาง

12 พิณต์สกับสปีดาร์ห์ผู้วิเศษ

มีทางซ้าย ทางขวา บันไดสำหรับขึ้นไปชั้นบน ริชาร์ดไม่รู้วาทางพวกนั้น จะพาไปที่ไหน รู้แค่ทางเดินเบื้องหน้ายาวไปถึงห้องที่อยู่สุดทาง

"เฮ้" เสียงทักทำให้ริชาร์ดแหงนหน้าตามสัญชาตญาณ มีชายผู้หนึ่ง ยืนพิงผนัง น่าจะอายุใกล้เคียงหรือมากกว่าแม่ของเขาเล็กน้อย

"สวัสดีแอรอน" มาซาทัก น้ำเสียงดูเหนื่อย แต่ริชาร์ดสัมผัสได้ว่าเธอ ไม่รู้สึกแยที่เจอแอรอนเหมือนที่เจอพ่อบ้าน

"หนีออกจากบ้านกันหรือไง" ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายประหลาดหรือถามจริงๆ

"ไม่ใช่หรอก" มาซาพินยืม "แยกว่ำนั้น"

ริชาร์ดมองแม่ จับมือเธอ

"ฉันเกลียดเด็ก" แอรอนบอก ริชาร์ดไม่เข้าใจว่าทำไมชายผู้นี้ถึงพูด เรื่องนี้ ที่จริงเขาไม่เข้าใจเลยว่แม่กับชายผู้นี้กำลังพูดเรื่องอะไร

มาซาหัวเราะเบาๆ ริชาร์ดคิดว่าแม่อารมณ์ดีขึ้น "ที่นี่เต็มไปด้วยเด็ก"

"ใช่" แอรอนเบะปาก "และฉันก็เกลียดเด็ก"

"นายอาจจะรักเด็กคนนี้" มาซาเดินหลังลูกชายให้เดินมาข้างหน้า ราวกับแสดงตัวต่อหน้าชายที่อยู่บนบันได

แอรอนทำหน้าที่เหมือนโดนตะที่ท้อง "ถ้าเด็กนี้เกลียดพอเธอ ฉันอาจจะแสดงความรักอันน้อยนิดกับมอบความ...ชอบที่น้อยยิ่งกว่าให้"

"ผมเกลียดเขา" ริชาร์ดบอก

มาซากระตุกมือลูกชาย

"ขอโทษครับ" เขาทำหน้าที่เศร้า

แอรอนหัวเราะเสียงดัง "จริงอย่างที่เธอว่า ฉันอาจจะชอบเด็กนี้"

"เอ็นดูเขาหน่อย" มาซาบอก "ฉันจะต้องไปแล้ว"

"ไปไหน" ริชาร์ดถามตัดหน้าแอรอน

คำถามและสีหน้าของลูกชายทำเธอแทบใจสลาย แต่ในเวลา นี้ ใจอ่อนไม่ได้ แทนการตอบคำถาม เธอสัญญา "เดี๋ยวแม่จะกลับมาหา แอรอน จะดูแลลูก"

"เดี๋ยว ฉันไม่เคยรับปากอะไรแบบนี้" ชายหนุ่มทำท่าเหมือนรำคาญ

มาซาไม่พูดอะไรเรื่องนี้ เธอหันไปมองพ่อบ้านผู้ถูกเมิน เขาพยักหน้า
รับรู้สิ่งที่เธอต้องการโดยไม่ต้องเอ่ยปาก เธอหันมามองริชาร์ด ย่อตัวลง
กอดเขาแน่นจนริชาร์ดรู้สึกว่าจะหายใจไม่ออก จวบแก้มทั้งสองข้างและ
หน้าผาก เอ่ยลาและสัญญาอีกรอบ

เด็กชายมองแม่เดินออกจากประตูคฤหาสน์ จำได้ว่าตัวเองวิ่งไปที่
หน้าต่างที่ใกล้ที่สุด เขย่งเท้ามองรถขับออกไป มองจนไม่สามารถเห็นมันได้

บทที่ 2

บทสนทนาในร้านงูเหลือมเดอะฟังก์

ริค เบลอหรือคกะพริบดวงตาสีน้ำเงินเข้มของตัวเอง มันคือสิ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง เขามองท้องฟ้าซึ่งมืดสนิท คืนนี้บรรยากาศช่างเจียบและวังเวง จะว่าไปแล้วบรรยากาศเช่นนี้ก็จะเข้ากับสถานที่นัดพบไม่ใช่หย้อย เขาเปลี่ยนมามองร้านสีทึมที่อยู่อีกฟากของถนน ก่อนเลื่อนไปมองป้ายชื่อด้านบน

'งูเหลือมเดอะฟังก์ (ที่นี่ไม่เหมาะกับผู้ชายคนตรีคลาสสิก)'

มันใจว่าถูกร้านจึงข้ามถนน เปิดประตูเข้าไป

เจ้าของร้านยืนอยู่หลังบาร์ไม้ เขาตัวพอมสับ เจาะจมูก ไว้ผมทรงโมฮิแกนย้อมสีแดงเข้ม ใสเจลจนมันแข็งตั้งชี้ราวกับหนาม เห็นแล้วนึกถึงหนามของฟิลลิป อาราโน พินต์แมงมุมที่ไซครายต้องเข้ามายุ่งกับเรื่องของริค

"ที่นี่ห้ามเด็กเข้า" เจ้าของร้านว่า ชายฉกรรจ์ภายในร้านเริ่มหันมามอง "ถ้าอยากซื้อนม ร้านสะดวกซื้ออยู่ถัดไปอีกสองบล็อก"

ลูกค้าหัวเราะกับมุขนี้

ริคอ้าปากจะตอบ

"เขามากับผม" เสียงแหบแบบคนแก่ตั้งขึ้นจากเบื้องหลัง เด็กหนุ่ม

พอมดหันกลับไปมองอย่างรวดเร็ว เกรมลิน* หน้าตาน่ากลัว ผิวหนังเหมือนเปลือกแข็ง ดวงตาสีส้มแดง ตรงกลางเป็นสีดำเรียวยาวคล้ายดวงตาของแมงเขายิ้มแบบไม่เปิดปากจึงไม่อาจเห็นฟันแหลมด้านใน ใบหูใหญ่ราวกับปีก ค้างคาวดูไม่สมประกอบ เขาสวมเสื้อโค้ตสีดำ ในมือที่มีเล็บแหลมคมมีกระเป๋าสีดำแบบนักธุรกิจขนาดไม่ใหญ่นัก เหมาะกับรูปร่างผู้ถือที่สูงเพียงเขาของริค "คุณพาทอส รมกวนสักหน่อย ผมงกับคุณ..."

"คุณการ์กาลิน" ริคชัด รู้ว่าฟินด์อีกตนจะเรียกเขาด้วยชื่อนามสกุลจริง "ขอภัย" ปากบอกอย่างนี้ แต่ริครู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจตั้งแต่แรก "ผมกับคุณเบลลอร็อคต้องการคุยธุระสำคัญ อยากได้ที่ส่วนตัวที่ไม่มีใครรบกวน"

พาทอสพยักหน้า เดินออกจากด้านหลังบาร์ นำพวกริคไปด้านในของร้านแล้วหยุดหน้าประตูไม้ที่มีป้ายเขียนว่า 'ห้องน้ำ'

ริคขมวดคิ้ว เดว่าอาจจะเป็นการติดป้ายหลอก ด้านในอาจจะเป็นห้องลับ ทว่าประตูถูกผลักเปิดจากด้านใน ชายหมวดเคราเพิ่มเดินออกมา ริคได้กลิ่นเหล้าปนกลิ่นเหม็นขึ้นแบบเฉพาะของห้องน้ำ เขาเบ้หน้า ขณะเดียวกันพาทอสก็ขยับคอไปมา ได้ยินเสียงกระดุกดังกรอบแกรบ เมื่อกะพริบตาหนึ่งครั้ง เขาก็กลายเป็นงูเหลือมสีดำนลายเหลืองตัวใหญ่ เขาเลื้อยไปที่ประตู ตอนนั้นเองที่ริคเพิ่งสังเกตว่าประตูมีร่องตรงกลาง เป็นร่องที่คดเคี้ยว ดูไม่ต่างจากลายสลักบนไม้ และร่องก็พอดีกับตัวของพาทอส มีเสียงดังคลิก ตามด้วยเสียงเหมือนกลไกไหลานขยับ จากนั้นประตูไม้ก็เปิดออกเอง

ด้านในไม่ใช่ห้องน้ำอีกต่อไป

"ถ้าเขาอ้วนขึ้นจะทำยังไงนะ" การ์กาลินพิมพ์คำด้วยเสียงขบขัน หลังพาทอสออกไปประตูลับก็ปิดลงเรียบร้อย

ริคไม่มีคำตอบ เด็กหนุ่มนั่งลงบนโซฟา

"เข้าเรื่องเลยละกัน" การ์กาลินสังเกตแล้วว่าฟินด์อีกตนไม่มีอารมณ์

* เกรมลิน ภูตชนิดหนึ่ง รูปร่างหน้าตาคล้ายก๊อบลิน แต่มีปีก ตำนานเกี่ยวกับเกรมลินกำเนิดขึ้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ว่ากันว่าพวกมันชอบเข้าไปรบกวนอยู่ในห้องเครื่องของอากาศยาน เป็นเหตุให้เครื่องบินทั้งหลายตก

16 พิณต์สกับสัปดาห์ผู้วิเศษ

เล่นด้วย "เรื่องฟิสิกส์..." เพียงขึ้นหัวเรื่องบรรยายภาคก็พลิกเปลี่ยนไป

"มันเป็นเหตุสุดวิสัย" ริดแย้งก่อน

"ใช่ เหตุสุดวิสัย ใช่ คุณเบลลอร็อค แต่อย่างไรก็ตามเราจำเป็นต้องเปลี่ยนแผนและ..." การ์กาลินมองตาริด "ครั้งนี้คุณไม่มีส่วนร่วม"

"อะไรนะ!?" ริดตกใจ เขารู้ว่าเปลอสแสดงออกมากไปจึงถอนหายใจยาว พยายามทำให้เย็นลง "สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของผม"

"ผมรู้" การ์กาลินว่า "เราถูกสอนมาให้ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ และจากเหตุสุดวิสัยที่เกิดขึ้นเราก็ได้ประชุมกันเรียบร้อยแล้วว่าจะจัดการอย่างไร คุณช่วยเรามากพอแล้วคุณเบลลอร็อค ขึ้นต่อไปปล่อยให้มันเป็นหน้าที่เราเอง"

"ถ้าฉันขอถามถึงเรื่องข้อตกลงของเราหน่อย" ริดเปลี่ยนเรื่อง เรื่องนี้สำคัญอย่างมาก

แวตตาของพิณต์เกรมลินเปลี่ยนแปลง "เรื่องนี้ต้องใช้เวลา ผมจะทำเอกสารและยื่นเรื่องให้เบื้องบนตอบแทนให้คุณ"

"คุณทำได้ใช่ไหม" ริดไม่มั่นใจ เขาเปลอสหรือตกลงข้างหนึ่ง ซึ่งเหมือนเป็นการดูถูกอีกฝ่าย

"ผมจะพยายามอย่างดีที่สุด" พิณต์อีกคนยืนยัน

แต่ริดรู้คำตอบสุดท้ายดี เรื่องนี้จะต้องเจียบหายไปและเขาจะไม่ได้สิ่งที่ต้องการ

"คุณหมดเรื่องแล้วใช่ไหม" ริดลุกขึ้นทันที การ์กาลินรีบยื่นมือมาคว้าข้อมือเด็กหนุ่มไว้

"แค่ผมบอกได้ว่าคุณไม่พอใจและมีแผนบางอย่าง แต่ถ้าผมเป็นคุณ สิ่งที่ผมจะทำก็คือ...นิ่งไว้ เมื่อทุกอย่างจบคุณก็จะได้สิ่งที่ต้องการเอง"

"คุณการ์กาลิน แค่ผมผมก็รู้ว่าพวกเจ้าหน้าที่ CIA* แบบคุณเป็นยังไง ผมไม่ทำอะไรหรอก" ริดโน้มตัวลงมา "ถ้าคุณสามารถเอาหินเบลลอร็อคมา

* CIA ย่อมาจาก Central Intelligence Agency สำนักข่าวกรองกลางแห่งสหรัฐอเมริกา เป็นหน่วยสืบราชการลับซึ่งมีหน้าที่สืบและกรองข้อมูลลับในต่างประเทศโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องความมั่นคงของชาติ

ให้ผมอย่างที่คุณตกลงกันได้"

เขาแกะมือสากนั้นออกจากข้อมือตนเอง

"ราตรีสวัสดิ์ คุณนาร์กาลิน"

ริคเดินออกจากร้านไปเพียงคนเดียวพร้อมกับแผนบางอย่างในหัว

บทที่ 3

คำชวนจากพ่อมด

เดือนตุลาคมปีนี้ร้อนพอสมควร ทั้งที่ปกติช่วงนี้ของปีควรจะเริ่มหนาวได้แล้วแท้ๆ อย่างไรก็ตามช่วงใกล้เปลี่ยนฤดูกาลเช่นนี้ส่งผลกระทบต่อฟิลลิปหลายอย่าง อย่างหนึ่งก็คือการที่คุณตันปวีศ บรรณาธิการจอมเข้มงวดซึ่งเป็นฟินด์มนุษย์หมีจะเริ่มลงงานเพื่อจำลองตามกฎหมายแรงงานทั่วไปที่อนุญาตให้ฟินด์บางสายพันธุ์ที่จำเป็นต้องจำลองสามารถลาได้เป็นเวลาหนึ่งเดือน (โดยได้รับเงินเดือนตามปกติ) หรือหากจำเป็นก็อาจลาได้สูงสุดจนกว่าจะหมดฤดูจำลอง ดังนั้นเขาซึ่งเป็นนักเขียนจำเป็นต้องส่งต้นฉบับให้ทันก่อนที่ช่วงเวลานั้นจะมาถึง

ฟิลลิปกำลังวุ่นวายอยู่บนโต๊ะทำงานราคาแพง กองกระดาษเคลื่อนกลาดเต็มโต๊ะ และหากมองให้ดีจะเห็นกระดาษกระจายบนพื้นด้วย เขากำลังคิดต่อไปของนิยายเรื่องใหม่เพื่อให้ทันสิ้นเดือนพฤศจิกายน ความจริงเขาไม่ชอบการที่ถูกเร่งแบบนี้เลย

เขาคิดว่าต้นโชคดีที่เกิดมาเป็นฟินด์แมงมุม ที่จริงถ้าพูดให้ครบถ้วนก็คือฟินด์แมงมุมสายพันธุ์แมงมุมหนาม เขามีขนาดตัวพอๆ กับสุนัขชีวาว่าบนหลังเป็นกระดองแข็งสีหนามสีแดง และสองสิ่งที่เขาภูมิใจที่สุด...ตาสีคู่

ที่ทำให้ตรวจงานได้ไว และขาแปดข้างที่ช่วยให้พิมพ์งานได้เร็วแม้เวลานี้จะเหลือเพียงเจ็ด

อา...คิดแล้วก็ปวดใจ

ขาข้างหนึ่งของเขายังถูกพันด้วยผ้าพันแผล แผลนี้ได้มาเมื่อสองสัปดาห์ก่อน เวลาเดียวกับที่ชีวิตแสนปกตีสู่ขต้องเปลี่ยนแปลงเมื่อได้เจอกับริคเด็กหนุ่มพอมดที่ความจำเสื่อมในตรอก ซ้ำร้ายยังถูกตามล่าเพราะว่าไปขโมยจดหมายบางอย่าง แต่ภายหลังกลับหักมุมว่าแท้จริงริคคือสมาชิกของกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่มีฟิสิกซ์เป็นหัวหน้า ส่วนจดหมายนั้นก็ก็คือความทรงจำที่บรรจुरายชื่อสมาชิกทั้งหมด หลังจากเรื่องจบลงริคก็หายตัวไปจากโรงพยาบาล

วันแรกๆ ฟิลลิปโดนนักสืบฮันเตอร์ นักสืบที่รับผิดชอบคดีนี้สอบสวนอย่างหนัก แต่หลังจากได้รับการยืนยันว่าเขาไม่รู้เรื่องจึงได้ถูกปล่อยตัว แวบหนึ่งที่เขาคิดจะตามหาริค และอีกแวบที่เขาคิดทบทวน การที่ริคจากไปเช่นนี้อาจเพราะไม่ต้องการให้เขาเดือดร้อนอีกก็เป็นได้ เขาจึงไม่ได้ตามหา แต่ก็หยุดสงสัยไม่ได้ว่าเด็กหนุ่มนั้นจะไปที่ไหนและมีแผนทำอะไรต่อ

"หวังว่าจะยังไม่ถูกฆ่านะ" ฟิลลิปเปลือพึมพำ

ริคทรยศพวกฟิสิกซ์ นั้นเท่ากับว่าหาที่ตาย คิดแล้วก็อดไม่ได้ที่จะมองหารีโมดโทรทัศน์ เมื่อเจอก็รีบกดเปิดช่องข่าว ฟิลลิปไม่เคยชอบดูข่าวอาชญากรรม มีบางครั้งที่จะต้องดูเพื่อหาไอเดียสำหรับการแต่งนิยายสืบสวน แต่นั่นแหละ เขาก็ไม่ชอบอยู่ดี ทว่าเวลานี้มันช่วยไม่ได้ ตราบที่ยังไม่เจอข่าวว่าพบศพเด็กหนุ่มพอมดก็ยิ่งสบายใจ แต่นิสัยคิดมากบวกกับการที่เป็นนักเขียนนิยายทำให้เผลอคิดไปว่าพวกผู้ก่อการร้ายที่เหี้ยมโหด ถ้าฆ่าจริงก็คงไม่ให้พบศพได้ง่ายๆ

เสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าโทรศัพท์มือถือดังขึ้น หลังสะดุ้งก็เหลือบดูด้วยดวงตาสองดวง

'พรุ่งนี้คุณมีโปรแกรมจะไปไหนไหมครับ จากเจเอ็ม'

20 พินต์กับสัปดาหฺ์ผู้วิเศษ

เจเอ็มย่อมาจากโจนาธาน แม็คจี ชายผู้นี้เป็นพินต์พอมด ศัลยแพทย์
ด้านสมองฝีมือดี (มาก) และเพื่อนที่สนิทที่สุด

ฟิลลิปหนึ่งคิดก่อนจะรีบพิมพ์ตอบเพราะไม่ชอบให้ใครรอนัก

'ว่างครับ มีธุระอะไรขึ้นแหรอ จากพีเอ'

'จะชวนคุณไปเด็ดละมั้ง :D จากเจเอ็ม'

'ฮ่าๆ ผมจะพียงคุณหมั้นคุณ จากพีเอ'

'ฮ่าๆ โอเค ผมจะชวนคุณไปงานสัปดาหฺ์ผู้วิเศษ คุณอยากไปไหม
จากเจเอ็ม'

พินต์ผู้ถูกถามกลอกตาคิด งานสัปดาหฺ์ผู้วิเศษคืองานรวมตัวของ
พวกพอมดแ่มมด จัดขึ้นโดยสมาพันธ์ผู้วิเศษนานาชาติ (มีสมาชิกจาก
ทั่วโลกราว หกสิบสองประเทศ) โดยจะจัดขึ้นทุกสี่ปี หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ
ในปีนี้สหรัฐอเมริกาเป็นเจ้าภาพ ซึ่งประจวบเหมาะกัปีนี้ครบรอบห้าสิบปี
ของสมาคมพอมดแ่มมดแห่งนครนิวยอร์กด้วย งานนี้จึงจะจัดขึ้นที่นี่ (เขา
จำมาจากบทสัมภาษณ์ของผู้ช่วยนายกสมาคมในรายการคุยกับผู้วิเศษเมื่อเย็น
วานนี้)

'ถ้าคุณไม่จัดที่นิวยอร์กก็ไม่มีที่ใดเหมาะไปกว่านี้อีกแล้ว' นาย
วิตเตอร์มอร์กกล่าวไว้ในรายการ

ฟังดูน่าสนุก ไซ้ และน่าสนใจ แต่ฟิลลิปไม่ชอบที่มีมนุษย์และพินต์
รวมตัวกันเยอะๆ เนื่องจากเขาไม่ชอบเสียงดัง ขณะเดียวกันก็เกรงใจอีกฝ่าย

'ดิง' มีบางอย่างถูกส่งมาทางโทรศัพท์

เขาเปิดดู

Sorcerer Festival

Oct 28-31, 2015 at Central Park

Schedule of Events

Wednesday, October 28th

9:00 a.m. – 9:30 a.m. เปิดงานลัปดาห์ผู้วิเศษ
10:00 a.m. – 10:30 a.m. เปิดนิทรรศการสัตว์แปลกและหายาก
และนิทรรศการความเชื่อของชนพื้นเมือง

Thursday, October 29th

9:00 a.m. – 9:30 a.m. เปิดการแข่งขันตามล่าเครื่องรางของชาแมน
1:00 p.m. – 3:00 p.m. การแข่งขันดูต่อน้ำจากลูกมะเขือเทศ
(เฉพาะแวมไพร์)

Friday, October 30th

3:00 p.m. – 5:00 p.m. การแข่งขันแมนเดรกกรีตร้อง
6:00 p.m. – 8:00 p.m. ประกวดชุดแฟนซีฮัลโลวีนและประกวด
สุนัขเซอร์เบอร์

Saturday, October 31st

10:00 a.m. – 12:00 p.m. การแข่งขันวิทซ์บอล
7:00 p.m. – 9:00 p.m. การแสดงของวิททานีย์ ลูอิส
เจ้าของฉายาแม่มดเสียงหวาน
9:30 p.m. – 12:00 a.m. งานจุดเทียนรำลึกถึงผู้จากไป

และพลาดไม่ได้!!!

Cirque du la mer
ตำนานหมอดู
ร้านอุปกรณ์เวทมนตร์อีกมากมาย

22 พิณต์สกับสัปดาห์ผู้วิเศษ

จากเจเอ็ม

ที่แท้เพื่อนเขาก็ส่งโปสเตอร์ตารางการจัดงานมาให้

'ปีนี้ใกล้กับช่วงฮัลโลวีน ทางสมาคมเลยตั้งใจจะจัดงานร่วมกันเลย จากเจเอ็ม'

'ทำให้คุณตัดสินใจง่ายขึ้นไหม จากเจเอ็ม'

ฟิลลิปคิดว่าความพยายามของอีกฝ่ายทำให้ตัดสินใจปฏิเสธได้ยากขึ้น ที่สำคัญเขายากลงไปดูเซิร์ค ดู ลา แมร์หรือคณะละครสัตว์แห่งท้องทะเลจากฝั่งยุโรปที่กำลังโด่งดังเวลานี้

'ตกลง จากพีเอ'

คิดว่าครั้งนี้น่าจะไม่มีเรื่องวุ่นวายอะไรนะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)